

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Michaelis Ritii Neapolitani De regibus Francor[um] lib. III

Riccio, Michele

Basiliae, 1517

Michaelis ritii neapolitani, de regibus neapolis et siciliae, liber quartus

[urn:nbn:de:bsz:31-270905](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-270905)

MICHAELIS RITII NEAPOLITANI

publicum qui est in ea quam summā plateam memorāt, scalis admotis fastigium putei superant, albescenteq; die portas urbis adeunt, signūq; dant socijs quos Alphonfus extra urbem locauerat. obrūcatisq; portarū custodibus, claustra portarū restringunt, agmenq; ex Alphonfi castris intromittunt, ad eum nunciū Renatus equo uectus, concitato cursu in arcē nouā se recepit. Alphonfus itaq; nostræ salutis anno M. quadringentesimo quadragesimo secundo die secunda Iunij Neapoli potitus, & paulo post arce noua certis conditionibus a Renato tradita, excedente Renato qui partes eius sequuti fuerant, diffisi rebus suis ad Alphonfi clementiā confugerunt, quibusq; potuerunt ab eo conditionibus pacem impetrant. Alphonfus & clemens in uictoria fuit, & deinceps, adeo ut eius principatu tranquillissima, pacatissimaq; tempora fuerint.

LIBRI TERTII FINIS.

 MICHAELIS RITII NEAPOLITANI, DE REGIBVS NEAPOLIS ET SICILIAE, LIBER QVARTVS.

Auxit stipendia.

ALPHONSVS ergo subacto, pacatoque re-
gno, rebusq; ex sententia compositis, im-
mutauit, ac in maius auxit stipendia, nam
pro singulis quibusque laribus, & foco se-
ipsem nummos argēteos imperauit, ex eo
genere

genere, quos uulgo Carlenos appellant, cū prius unaquæq;
 ciuitas, oppidumue pro numero, amplitudineq; & opibus
 stipendia penderet, per collectas, ut aiunt. Ad hæc ostiatim
 per singulas domos emere modium, uel ut Neapolitani uo-
 cant tumulum salis, unūquemq; patrem familias, in quinq;
 Carlenos compulit. Arcem Neapolis eam quam nouā me-
 morant a fundamentis instaurandam suo ære curauit, opus
 & substructione & argumento magnificum planeq; regiū.
 Cum liberis ex iusto matrimonio careret, aliquando cogita-
 uit hæredem scribere Nauarræ principem Ioannis eius fra-
 tris filium, qui iure necessitudinis Alphonso successurus erat
 in cæteris, mutata deinde sententia Ferdinandum, quem su-
 sceperat ex Pellice, ducem Calabriae declarauit in spem suc-
 cessionis, cuius res ut ualidius constitueret, Hisabellam de
 Claro monte ducis Venusini filiam, neptemq; Io. Antonij
 Tarentini principis ei matrimonio iunxit, sororemq; Ferdi-
 nandi, & ipsam quoq; obliqui generis & notham Io. Anto-
 nio de Marzano duci Sinuessæ collocauit, urbe principatu-
 q; Roxani uelut in dotem tradito. Eugenio uero quarto Re-
 nati rebus studente, legatos ad concilium Basileæ misit, Al-
 phonsus Ludouicum Pontanum clarissimum iureconsultū,
 & Nicolaum Ponorini Archiepiscopum, iuris pontificij pe-
 ritissimum, quorum opera concilij suffragio iustus abdicare
 se pontificatu Eugenijs est. in eiusq; locū substitutus Ama-
 deus Sabaudia dux, is qui se Felicem transnominari uoluit.
 Sed adnitētibus Florentinis, & alijs Italiae prouinciarumq;
 ciuibus, Eugenijs eo rem perduxit, ut Felix in ordinem Car-
 dinalium redactus, acceptaque perpetua legatione, summo
 sacerdotio cesserit. Eugenijs certus unusq; Pont. ab omni-
 bus habitus

bus habitus sit. Fama tenuit Eugenium quo sibi concilia-
ret Alphonsum ius ei, Ferdinandoq; eius ex Pellice filio pri-
us legitimato, posterisq; eorum possidendi regni concessis-
se, indeque factum, ut Franciscus Sfortia ab agro Piceno,
quem opibus Alphonfi occuparat & obtinebat, a Pontifi-
ce expelleretur auxilio (ut quidam sentiunt) Alphonfi.
quod ita recepisset in cōditionibus pacis Eugenius, ut ager
Picenus ecclesiæ restitueretur. Haud ita multo post Eliono-
ram regis Portugallia filiam, quam pepererat eius soror, im-
peratoris regi Romanorum nuper appellato, Federico de
Austria despōdit. unde Federicus in urbem cum uenisset, ac-
ceptis imperij regnique insignibus, inde Neapolim transit,
ut connubij ius cum uxore usurparet, uel ut uulgo dicunt
matrimonium consumaret. nam Elionora apud Auuncu-
lum morabatur. Exceptus est ab Alphonso splendidissime,
institutis in eius honorem ludis, uenationibus, epulisque
nuptialibus, quam maximo potuit apparatu, tanta pōm-
pa quantam nulla hominum memoria illa ætate nouerat.
Exinde contra Plumbini regulum suscepto bello Ferdinan-
dum Calabria ducem cum copijs aduersus eum misit. mox
ipse subsequutus est. Cunque diu circa oppidum natura
atque operibus munitissimum frustra confedisset, infecta
re discessit. In senium iam uergebat Alphonfus cum Lucre-
tiam de Allanio præstanti forma nec obscuro genere puel-
lam deperire cœpit, adeoque impotenter ardere, ut ætatis
eiusque fastigij oblitus prope modum uideretur. nam ut
omittam quantopere cæteris in rebus ei semper indulsit, il-
lud certe incredibile uideri potest, quod ab ea legatos ad
Pontificem mitti sustinuit, ut eius nomine peterent, Al-
phonso

Federic^o
impator.

Elionora
Maximi-
liani ma-
ter:

Lucretia
amica Al-
phonfi.

phonso liceret eius uxorem Mariam dimittere per causam
sterilitatis, ut quæ nihil unquam liberorum pepererat, &
ipsam Lucretiam matrimonio sibi iungere. nam quod eius
necessarios, & sanguine coniunctos ad summas opes euexe-
rit, ingensque auri pondus intempestiuus hic amor absum-
pserit, in tanta notitia referre superuacaneum foret. Erat
enim liberalis Alphonso a natura, mitisque, nec alienus a
religione. uerum quoties cum pecuniâ deficebat, a suis ex-
torqueri per iniuriam non grauate ferebat instituto nouo
magistratu, quem pecuniæ præsidem Neapolitani genti-
liter appellant, eique consiliarios adiunxit. si neminem re-
uel fama diuitem relinquebant intactum. Alphonso aut-
tem non modo exactam, sed etiam quam magistratus in-
posterum putabat exacturos, temere profundeabat, reddendi
iuris adeo studiosus, ut concilium constituerit, quod
omnes appellarent ex toto suo regno, cui præfecit episco-
pum Valentiam, qui postea Nicolao quinto successit, & Cal-
listus est appellatus, cum prius ad uicariæ tribunal, aliosque
minores regni iudices confugere cogentur, & inde ius pe-
tere. Aetate ingrauescente febre correptus, anno salutis Mil-
lesimo quadringentesimo duodesagesimo, mense Iu-
nij fato functus est in arce Lucullana, quam uulgo uocant
Oui, cum Neapoli regnasset annis sedecim. Ferdinandus
itaque Calabriae Dux Alphonso patri successit, appellatus
que Rex a Neapolitanis euestigio recepit arces urbis, cum
uero pestis Neapoli sæuaret, Capuæ procerum, populor-
umque habere conuentum statuit, ubi coram uel per le-
gatos rex omnium consensu salutatus, eos in sua uerba iu-
rare compulit. Interea Tarenti, Roxanique princeps, alijsq;
præterea

Conciliū
cōstituit
quod
omnes ap-
pellarent.

Ferdinandus.

præterea nonnulli quibus maxime cōfidebat Alphonfus, ob
 ininitam secum necessitudinem, Ioannem Lothoringiæ ducē
 Renati filium, de quo superius in Alphonfi rebus facta mē-
 tio per literas, & certos homines accersierant, ut paternū de-
 cus acciperet, ac regnū capefferet. Nec ille conctatus, instru-
 cta duodecim triremiū classe delatus ad Lirem prope Sues-
 sam descēdit, ipsasq; naues e uestigio redire domum iussit,
 ut sublata spe fugæ, aut uictoria potiretur, aut honestam
 mortem oppeteret. Eodem ferme tempore Galeatius Pan-
 donus aliquot oppida Venafrani comitis ex eius fratre nati-
 ui capta obtinebat, indeq; præsidia deducere iussus a Ferdi-
 nando, fretus opibus principis Roxani facere recusauit im-
 perata. Ferdināus eum bello persequi statuit, idq; initium
 tumultus in regno fuit. Itaque Ioannes aliquandiu Suesia
 quo eum uenisse demonstrauius, ac in proximis eius fini-
 bus commoratus, in Apuliam contendit, ubi multos in suā
 fidem pellexit, cum Ferdinandus in Brutijs esset, & Consen-
 tiam nō dum peruenisset. Vbi primum intellexit hostis ad-
 uentum iter retro conuertit, Neapolimq; magnis itineribus,
 inde profectus in Apuliā, Baroli coronatus est a Cardinale
 Rauennati Pij secūdi legato. Lothoringus Apuliæ multis
 oppidis, atq; ex omni regno receptis, coactosq; nō cōtemne-
 do exercitu socio Tarenti principe, cæterisq; suarum partiū
 ducibus, Nolam primo, deinde Sarnum uenit, in quo oppi-
 do a Ferdinando Sfortiæque copijs est obsessus. Franciscus
 enim Sfortia quod Hippolytam Mariam eius filiam collo-
 carat Alphonso Ferdinādi natu maximo, copias auxiliares
 ei miserat, idemq; fecerat & Pont. Pius affinitate cum Ferdi-
 nando contracta, nam Picolomineus Antonius ex fratre
 Pij nepos

Pij nepos, ex pellice Ferdinandi filiam duxerat, Amalphiae
 q; dux ab eo declaratus, ingentia munera consequutus erat
 Urbem Ferdinandus expugnare contendebat. ipse Lotho-
 ringus in aciem prodijt, magnoq; animorum ardore utrin-
 q; pugnatum, donec Aragonensibus in fugam uersis adeo
 laboratū sit, ut ægre Ferdinandus Neapolim se receperit, &
 frequens sit opinio potuisse Aragonēses ea die deleri, si Ta-
 renti princeps uti uictoria permisisset. Lothoringus ex Sar-
 no Stabias accedit, ubi sancti Marci dux, & sancti Seuerini
 comes ex familia Sanseuerinatum per legatos in Lothorin-
 gi uerba iurauerunt, diu tamen in fide non perstiterunt, id
 enim fecisse dicebantur Ferdinandi consilio quo uictorum
 hostium euaderēt impetū. Lothoringus ex Stabijs in Apu-
 liam redijt, interiectoq; tempore Ferdinandus per ocium re-
 parauit exercitum, quem paulo post in expeditionem dedu-
 cit. Aretium oppidum primo obsedit, eoq; tandē expugna-
 to, conuersus in comitem Ceretanum imperata facere com-
 pulit, uictorque Vrsariam usque peruenit, quod in finibus
 Apuliae est oppidum. Lothoringus in Apuliam irruētī Fer-
 dinando ad Troiam urbem sese obiecit, ubi diutinum bellū
 pertesi, manum cōserere statuunt. Ita q; datis utrinq; signis,
 acri praelio commisso, uictoria penes Ferdinandum fuit, ex
 qua non tantum Troia, sed Apuliae maiori propemodum
 parte potitus est. Eodēq; tempore agi cceptum de pace cum
 principe Tarentino, rebusq; compositis apud Altammurā
 Tarenti princeps euestigio fato functus est. Inualuitq; opi-
 nio a quodam eius Aulico magnis largitionibus a Ferdinā-
 do corrupto, lacinia lodicis elisis faucibus extinctum fuisse.
 Ac ut rem paucis expediam Troiana uictoria Ferdinandi
 q res extulit

MICHAELIS RITII NEAPOLITANI

res extulit. nam Lothoringus per marfos, & Pelignos uelut
 uulgo dicunt, Aprutinos. Sinuessam regressus, ibi paululū
 cōmoratus, Aenariam uel in Isdam traiecit insulam, indeq;
 in Narbonensem prouinciam se recepit ad patrem. Ferdinā
 dus autem conuersus ad expugnandum, qui pertinaciter in
 Lothoringi fide perstabant, rem celeriter confecit, eorumq;
 nonnullos extorres egit, plerosq; coniecit in carcerem, & in
 ijs Roxani principem, Iacobumq; Picinium, quos æquis cō-
 ditionibus & spe promissorum pellexerat ad deditionem.
 mox incautos oppressit. uterq; in uinculis effudit animam.
 Pacato iā regno nuptias Alphōsi filij atq; Hippolytæ Sfor-
 tiæ celebrauit, Elionoram filiā Herculi Estensij Ferrariæ dū-
 ci, Beatricem Matthiæ Pannoniæ uel Vngariæ regi colloca-
 uit. Liberi præterea Ferdinando fuerunt, Alphonfus natu-
 maximus, Federicus, Ioannesque, & Franciscus ex iusto ma-
 trimonio, quorum Federicum Scyllacij principem primo
 declarauit, mox Altæmuræ. nam Federicus ex Gallia Nea-
 polim regressus, amissa quam ibi duxerat uxore Sabaudia
 ducis filia, ex qua Puellam tantum susceperat, desperato re-
 ditu Neapoli substitit, ac ne esset inglorius a patre Scylla-
 tio donatus est, & alijs præterea multis. Cunque plerique
 omnes regni principes a Ferdinando defecissent, ut res fi-
 cta pace componeretur Tarenti principes a patre creatus
 est, uxoremque duxit Hisabellam principis Altæmuræ fili-
 am, eius quem Ferdinandus in uincula coniecerat, itaq; Fe-
 dericus Altæmuræ Princeps in locum soceri constitutus est.
 Ioannem uero rebus diuinis initiatum, patrum collegio coi-
 optandum curauit, Cardinalemque declarari, Franciscum
 quoq; ex Vngaria reuersum, ubi apud sororem aliquandiu
 fuerat

fuerat Sancti angeli ducem fecit ad montem Garganum. sed Ioanni Franciscoq; & Elionoræ superstes ipse pater fuit. Alphonfus autem natus maximus ex Hippolyta, Ferdinandum, Petrumque, & Hisabellam suscepit, ex his Petrus maturæ decessit, auo, patreque superstitibus. Hisabella, Iohanni Galeatio, Galeatii Mediolanensium ducis filio, qui mortuo patre, sub Ludouici patruus tutela rem administrabat, in matrimonium data. Habuit & alteram Ferdinandus uxorem Ioannam, Ioannis Aragonum regis filiam, sobrinam suam, ex qua unicum filium sustulit. In urbem Ferdinandus ad Sixtum quartum Ponti. Maxi. uenit, indeque regressus statim cum Florentinis in Etruria bellum exarsit, nam cum Sixtus sancti Georgij Cardinalem adhuc adolescentem cum Pisano Archiepiscopo Florentiam misisset, inita cum plerisque Florentinis in necem Laurentij Medicis, eiusque fratris Iuliani coniuratione, qui Florentiæ res ex libidine moderabantur, ut eius urbis dominatum Hieronymus Cardinalis frater, quem multi Sixti filium suspicabantur, occuparet. Cunque statuta die Franciscus Saluiata Pisanus Archiepiscopus de ritu Christianæ religionis ad altare rem diuinam faceret, ij qui coniurauerant arma corripunt, ipsumque Iulianum, quem fors obtulit obruncant. Laurentius accepto graui uulnere, fuga salutem quæsiuit, eam rem Florentinus populus indigne tulit. Itaque quoscunque facinoris affines comperit, ultimo supplicio affecit, & in ijs Archiepiscopum Pisanum carnifici tradiderunt. elisq; faucibus ex alta fenestra suspēdio strangulatus est, per causam, quod lorica tectus, solennia celebrasset. Ex ea re Laurentio maior accessit autoritas apud suos. Sixtus eam

q 2 nactus

nactus occasionē, quod in Pōtifices inauguratosq; sacerdotēs animaduertissent, ipsumq; Cardinālē diui Georgij custodirent, ecclesiāq; censuram contemnerent, bellum Florentinis indixit, auxilio Ferdinādi fretus. is autem Alphonsum Calabriae ducem, eiusq; liberum natu maximum cum copiis in Etruriam misit. ibi cum bellum prospere gessisset, oppidaq; Florentinorum nonnulla uenissent in eius potestatem Laurentius diffusus opibus suis per Diomedem Carrasam, qui plurimum gratia apud Ferdinādum ualebat a Rege pacem impetrat, ad quam firmandā Laurentius Italiae principum Legati Neapolim conuenerunt. Ea pax alijs quā Sixtus uoluisset data conditionibus, in regis odium pontificē accendit, adeo ut aperte bellum minaretur, ut Ferdinandus dicere solebat. inde ad euertendos eius conatus, in eum copias emittere coactus sit, Alphonsusq; Ferdinandi filius ante aliquot oppida ecclesiā occuparit, quam Sixtus exercitū contrahere potuerit. Sed Alphonsus cum non longe ab urbe Roma castra haberet, a Roberto Aliminēsium principe ecclesiā duce, Venetorumq; auxilijs fusus, fugatusq; est. in quo praelio pleriq; ex nobilitate regni capti sūt, sed eos benigne acceptos, paulo post incolumes dimisit. Cūq; Alphonsus Senensem rempubli. quam sui studiosissimā bello Florentino cognouerat occupare niteretur, quibus artibus, quorumue consilio, proditioneq; nondum constat, Maumetus Turcarum rex Idruntum in ora Apuliā oppidum, per dalsarios inuadit expugnatq;, omnibusq; oppidanis ad unū trucidatis, suo praesidio firmavit. Vnde tam crebras, longinquasq; excursiones eius equites faciebant, ut necesse Ferdinando fuerit, Alphonsum filiū ad cōpescendos Turcarū impetus

Maumetus.

petus ex Etruria primo quoq; tempore reuocare. Ita q; Se-
 nesi reipublicae sua libertas mansit. Alphonfus terra mariq;
 obfesso Idrunto Sixti, nonnullorum q; praeterea principum
 opibus adiut⁹, Turcas ad deditioⁿe compulit, audita Mau-
 meti morte, desperato q; subsidio perterritos, triumphauit
 q; Neapoli de hostibus non aperto Marte uictis, sed qui cer-
 tis conditionibus eius fidei se comiserant, insequuto tempo-
 re, cum Veneti bellum suscepissent in ducem Ferrariæ Ferdi-
 nandi generum, Sixtus eorum spreta amicitia cum Ferdinã-
 do, & Ludouico Sfortia, qui pro fratris filio Mediolanē sib⁹
 imperabat, foedus iniit ad tuendum Ferrariæ ducē. Alphon-
 fus itaq; omnium sociorum cōsensu summæ rei bellicæ præ-
 fectus est. Eum ut ab incepto Veneti reuocarent, dāsse in si-
 num Tarentinum missa, Gallipolim, Neritonq;, maritimas
 urbes, aliaq; complura intus oppida occuparunt, in quos in-
 dustria Francisci Copulae celeriter instructas naues Ferdinã-
 dus misit, sed inter eos nauale prælium comitti non potuit.
 Etenim Ludouicus Sfortia cum Veneti maioribus in dies
 uiribus premerentur, a societate belli desciuit, autorq; cæte-
 ris fuit, ut idem facerēt. unde rebus utrinq; compositis, quas
 urbes in regno Veneti tenebāt euestigio restituerūt. Interea
 mortuo Sixto Io. Baptista Cibo Ligur, Melphectæ Car-
 dinalis in eius locum suffectus, Innocētius Octauus appel-
 latus est. Alphonfus ubi primum a bello Ferrariēsi Neapo-
 lim redijt, in eos aperte minatus est, qui hostili in se fuissent
 animo. Subditos permissu patris nouis uectigalibus solici-
 tare, quosdam non obscuro loco natos in uinculis habere,
 quorundam bona indicta causa publicare coepit. unde Frã-
 ciscus Copula, quem Ferdinandus Sarni comitem declara-

Alphon-
 fus.

MICHAELIS RITII NEAPOLITANI

uerat, Antonellusq; de Petrucijs, qui Policastrum Lucaniae
 Calesq; Aufonum primo oppidum Romanam deinde co-
 loniam comitis, & ipse titulo tenebat, ueriti ne quid in se gra-
 uius moliretur Alphonfus, Antonellum, Hieronymumque
 Sanseuerinates, alterum Salerni, alterum Bisiniani princi-
 pem, Pyarumque de Baultio, qui princeps erat Altamurae,
 Petrum quoque de Guiuata, Andreamque, Matthæum
 Aquaiuiam, Betuntorum, illum uasti Aimonis Marchio-
 nem sollicitarunt, ut secum coniurarent in Ferdinandum,
 quo ut alicuius autoritate fulcirent, Innocentium Pontifi-
 cem sibi adiunxerunt, itaque foedus inter se percusserunt
 apud Melphim in nuptijs Troiani Caraocili filij ducis Mel-
 phis, in itumque consilium, statutumque tempus rei perfici-
 endæ. Sanseuerinatis hærebant Mileti, Lauriæque comi-
 tes, Altamurae principi, Neritonis dux, eius frater ipsiusq;
 ducis plerique filij. Cunque bello necessaria in suis quisq; si-
 nibus parauissent, in metum adductus Ferdinandus, mit-
 tendis legationibus eos ad sanitatem reuocare tentauit, id
 circo cum Alphonfus cū exercitu occurrisset Roberto San-
 seuerinati, qui coniuratis auxilio ueniebat, ad eos Fede-
 ricum filium misit. apud Milionicum in conuentu coniu-
 ratorum de pace agi cœptum, in primisque a Ferdinando
 petiuit, ut eius autoritate liceret quædam regni statuta in
 communem omnium utilitatem reformare, eiusque pacis
 custodem Federicum designauerunt, adiecta conditione,
 ut eum pater Tarenti Principem constitueret, eamque
 rem Ferdinandus non agre concessit. Sed illi quidem dictis
 non steterunt, nam cum rursus apud Salernum conuenis-
 sent, Copulaque, & Antonellus ultra bellum prosequendū
 negarent

negarent, Antonellus Salerni Princeps anno salutis Milleſimo quadringenteſimo octogefimoſexto Federicum, qui per id tempus apud eos erat, cuſtodiae tradidit, & Antonellum de Petrucijs. At illi paucis poſt diebus ope cuiuſdam militis ipſius Antonelli Principis auſugerunt, qua die Federicus ab Antonello captus eſt. Innocentij Romani Pontificis uexilla ſuſtulerunt, paſſimque toto pene regno, uno tempore bellum exarſit, nam Ioannes de rure praefectus urbis, admota modica Pontifici manu Beneuentum, Samnitesque uexabat, Salerni Princeps Lucanus, Altamurae Princeps, & Marchio Bituntorum Apulos, Marchio Vaſti Marſos, Princeps Biſiniani Brutios, ipſe uero dux Melphis, & ſi belli conſilia cum ijs communicabat, ut quidam ſentiunt, aperto tamen ſtudio neutri parti fauebat. Inter hos tumultus Alphonſus Inſubrium, Florentinorumque confirmatus auxilijs, non modo Robertum Saſeuerinatem regni finibus arcuit, ſed etiam Romani iuris oppida populabatur. qua de re neceſſe fuit Innocentio Ferdinando pacem dare, qua conditionibus his Auguſti menſe pacta eſt, ut per eum liceret Alphonſo Robertum Saſeuerinatem ab eccleſiae ditione reiſcere. Facta poteſtate Alphonſus Robertum coniecit in fugam, continuoque reductis in regnum copijs coniuſatos ad deditioem compulit. Itaque pacato regno Ferdinandus coniuſatos omnes in carcerem coniecit, anno ſalutis octogefimo ſeptimo ſupra milleſimum quadringenteſimum, quarto Iulij, praeter Antonellum Salerni Principem, qui priuſquam in conſpectum regis ueniret, abeundi poteſtatem ab eo impetrauerat, quartoque demum menſe ex quo comprehendit, omnes ad
unum

MICHAELIS RITII NEAPOLITANI

unum silētio noctis carnifici tradidit ad supplicium, uiolato iureiurando pacisq; conditionibus, inter quos etiam Io. Antonius Marzanus, quē triginta quatuor annos in uiculis habuerat, interemptus est. Animaduenterat ante iam Ferdinādis in Franciscum de Petrucijs Antonelli filium, quē comitem Calenum uocabant, eiusq; fratrem Io. Antonium Policastri comitem, neq; simplici morte contentus, in frustra scēdissime secari iussit, Antonellumq; eorum patrem, ipsumq; Franciscum Copulam in propugnaculis arcis Nouae securi percussit, eorumq; bona confiscauit. Ex omnibus, principis Bisiniani filios sedulitas materna seruauit. eius enim industria noctu clam cōscensa nauicula in fines Columnēsiū iuris in agrum Romanū se receperūt. Ii cū Salerni principe, de quo dictū toties est, aliquādiu in Italia cōmorati per Alemāniā se cōtulerunt in Galliā. Ludouicus interim Sfortia q; diu Mediolanēsiū gubernator, creari & euadere dux affectabat, Alphōsiq; uerebatur opes, qui oppressa cōiuratione, uictoriaq; elat⁹ aperte denūciabat in Ludouicū copias ducturum, nī Ioanni Galeazio eius genero debitam principatus administrationem restitueret, Carolum Francorum regem eius nominis octauum in Italiam multis largitionibus, atq; promissorum spe euocauit, ut regnum Neapolis ex Andegauenſium successione sibi debitū repeteret. In ipso belli ap paratu Ferdinandus obiit anno trigesimo septimo sui principatus, Alphonſus Calabriae dux omnium faustis acclamationibus eo die quo pater naturae concessit appellatus, exequijs, & pompa funeris adeo magnifice celebratis, ut neminem antea regum Neapolis tanto apparatu elatum fuisse constet, diem quo regni nobilitas populorumque legari Neapolim

Alphonſus.

Neapolim conuenirent, ut in eius uerba de more iurati de
 communibus commodis agerent, edixit. his rebus peractis
 in maximo Neapolis tēplo a Cardinali mōtis regalis Ale-
 xandri sexti Pontificis legato coronatus est, maiori pompa
 q̄ alius unquam Neapolitanus rex. Vbi uero Carolum ad
 uentasse Romam cognouit, facinorum conscientia pertur-
 batus, quod a morte patris comitem Caputaquēsem, comi-
 temq; Compſæ, multosq; præterea non obscuro loco natos
 in carcerem cōiecisset, ultro se regia potestate abdicauit. Fer-
 dinādumq; filium pro se regnare iussit. Ipse cum secessisset
 in arcem quam dicūt Oui, paucis exinde diebus in Siciliam
 traiecit. ubi non ita multo post e uita decessit, cum uix inte-
 grum regnasset annum. Ferdinandus autem, cui uiuens Al-
 phonsus regno cesserat a Carolo Francorum rege, duobus
 fere mensibus exactus est. Sed de Carolo, Ferdinandiq; suc-
 cēssibus alibi copiosius exposuim⁹. Ipse uero Carolus Nea-
 poli non diu regnauit, etenim Neapolitani in Galliam pro-
 fecto iam Carolo, redeunti Ferdinando portas aperuerunt.
 Isq; post multa, uariaq; certamina, cum Gallos in oppidum
 Lucani Atellam compulsos duce Mōtispenserij domino fa-
 me domitos, in fidem recepisset, abeundi potestate facta, re-
 gnū pacauit, uxoreq; ducta Ferdinandi sororis eius aui filia
 ex secunda coniuge regis Castellæ sorore, nō ita multo post
 absq; sobole Neapoli diē clausit, quum duodeuiginti mensi-
 b⁹ regnasset. Itaq; Neapolitani Federicū Ferdinādī patruū
 ab obsidiōe Caietæ redeūtē, in regnū admiserūt. Is Gallorū
 reliqas, si q̄ adhuc in regno substiterāt impata facere cōpulit.

Ferdinan-
dus.

Carolus.

Attella.

Federic⁹.

LIBRI QVARTI DE REGIBVS NEAPOLIS
 ET SICILIAE FINIS.

Michaelis